

Publicat în

- [COMUNITATE](#)
- [DESPRE ANINA](#)

Povestea Il Giocattolo și cei peste 30 de ani de implicare la Anina”

de [Iulian](#) • [20 august 2026](#) • [0](#)

„De la o scrisoare și câteva jucării la o casă pentru copii. Povestea Il Giocattolo și cei peste 30 de ani de implicare la Anina”

Unele povești încep cu un proiect. Altele încep cu o întâlnire întâmplătoare, o scrisoare sau cu dorința simplă de a ajuta un copil. Povestea Asociației Il Giocattolo pare să le aibă pe toate.

Începuturile sale în România datează din anii de după Revoluție, când un grup de italieni a venit în țară pentru a aduce ajutoare. O întâlnire întâmplătoare într-un restaurant din Oravița avea să schimbe însă direcția acestei inițiative și să ducă grupul până în Brădet, unde condițiile găsite într-o școală au fost atât de dificile încât ajutorul punctual s-a transformat într-un proiect pe termen lung.

De aici avea să înceapă o poveste care continuă și astăzi.

De-a lungul anilor, Il Giocattolo a trecut de la acțiuni de sprijin și oferirea de jucării la activități educaționale, servicii sociale și, în cele din urmă, la Centrul de Zi „Don Bosco” din Anina, unde zeci de copii beneficiază zilnic de masă, sprijin la teme, activități educative și recreative.

În spatele acestei povești se află și oameni care au rămas alături de proiect încă de la început. Unul dintre ei este Florentina Demetrovici cea care astăzi coordonează activitatea centrului și care a fost prima persoană din România cu care grupul de italieni a colaborat.

Am stat de vorbă cu ea despre începuturile Il Giocattolo, despre copiii care au trecut prin centru, despre Cristian, copilul a cărui scrisoare a ajuns în Italia, despre transformarea fostului restaurant al minei în Casa Copiilor „Don Bosco”, dar și despre planurile pentru viitor.

„Totul a început cu o întâlnire întâmplătoare într-un restaurant din Oravița”

Pentru început, aș vrea să ne întoarcem puțin în timp. Cum a început povestea Asociației Il Giocattolo și cum a ajuns această organizație să fie prezentă la Anina? Ce știți despre primele acțiuni începute în România în anii '90?

Florentina: Pentru început, domnul Gianluca, împreună cu soția lui și un grup de prieteni, au venit cu ajutor umanitar chiar după Revoluție.

Întâmplarea a făcut ca domnul Gianluca să se întâlnească într-un restaurant din Oravița cu un brădetean care lucra acolo. În acest fel, grupul de italieni a ajuns în Brădet și a vizitat școala.

Au rămas impresionați de condițiile necorespunzătoare în care funcționa acea școală și s-au decis să facă un lucru pe termen lung: să o renoveze.

Îmi aduc aminte că, în acele vremuri, aveam apă doar două ore pe zi, toaleta era în exteriorul școlii, podeaua era ruptă, erau ferestre lipsă, iar rozătoarele își făcuseră și ele loc prin sălile de clasă.

Școala a fost renovată, iar micii școlari au putut să învețe în condiții normale.

Știu că acest grup minunat a ajutat foarte mult și un orfelinat din Lugoj, acolo cunoscându-l pe Cristian.

Povestea lui Cristian, copilul care a cerut un aparat de radio

Un nume important în povestea începuturilor este Cristian, copilul a cărui scrisoare a ajuns în Italia și care își dorea, printre altele, un mic aparat de radio. Ce ne puteți spune despre povestea lui și despre impactul acelei scrisori? Se mai știe astăzi ceva despre el?

Cristian s-a dezvoltat frumos și a primit o educație sănătoasă în acel orfelinat. Domnul Gianluca a fost ca un tată pentru el, vizitându-l de fiecare dată când venea în țară.

În acest moment, Cristian este voluntar la UPU Lugoj, vorbește fluent limba italiană și engleză și puțin germană.

A învățat că poate fi de folos societății pentru că și el a fost ajutat la rândul lui.

Și astăzi, când domnul Gianluca este în țară, își face timp să se întâlnească cu Cristian și să povestească despre ceea ce a mai făcut fiecare.

—

De la jucării la servicii sociale

De la primele acțiuni bazate în principal pe colectarea și oferirea de jucării, activitatea Il Giocattolo s-a transformat într-un proiect social și educațional mult mai amplu. Cum s-a produs această transformare?

La început, am făcut activități extrașcolare cu cinci copii. Acum avem aproximativ 45 de copii zilnic, iar uneori depășim 50.

În anul 2021 am devenit furnizori de servicii sociale, iar în 2025 am primit licența pentru Centrul de Zi „Don Bosco”.

Este o evoluție importantă, pentru că ceea ce a început ca o inițiativă de ajutorare s-a transformat într-un serviciu constant pentru comunitate.

Anina, un loc important în povestea Il Giocattolo

Cum a ajuns Anina să ocupe un loc atât de important în activitatea asociației?

Tind să cred că activitatea asociației noastre ocupă un loc important în oraș deoarece tot ceea ce facem în cadrul Centrului de Zi contribuie la dezvoltarea și educarea copiilor din oraș.

Un lucru foarte important pentru noi este nediscriminarea etniilor și religiilor.

Părinții copiilor nu plătesc nimic pentru a-i aduce la noi. Asociația suportă toate costurile necesare.

Școala din Brădet, proiect premiat la nivel național

În 2008, Il Giocattolo s-a implicat în proiecte importante la Brădet. Ce înseamnă acel proiect în istoria asociației?

Mai exact, în anul 2009 a fost renovată și dotată școala.

În anul 2010 s-a constituit Asociația Il Giocattolo.

Acest frumos proiect a fost recunoscut la nivel național, primind Premiul II la Gala Societății Civile, pentru proiectul „O nouă școală pentru Brădet”.

2010, anul în care Il Giocattolo s-a constituit oficial.

Ce a însemnat înființarea oficială a asociației în România?

Odată înființată asociația, după orele de curs copiii veneau să facem temele împreună și participau la diverse activități extrașcolare.

Am avut cursuri de pian și chitară, limba engleză, karate, fotbal.

Am făcut foarte multe excursii cu acești copii. La vremea aceea, mulți dintre ei nu ieșiseră niciodată din orașul Anina.

Din fostul restaurant al minei, o casă pentru copii

Unul dintre cele mai cunoscute proiecte ale asociației este Centrul de Zi „Casa Copiilor Don Bosco”. Cum a apărut acest centru?

Centrul a apărut datorită necesității de a funcționa legal în acest oraș.

Clădirea a fost restructurată și am păstrat cât s-a putut din arhitectura de la etaj.

Ne bucurăm să avem copii și din alte cartiere ale orașului. În acest moment, suntem locul unde copiii au activități și în vacanță, astfel încât să nu se plictisească.

Facem diverse excursii cu ei. Am fost chiar și la mare cu 20 de copii. Aproape toți au văzut marea pentru prima dată

O zi la Casa Copiilor „Don Bosco”

Dumneavoastră sunteți astăzi cea care coordonează activitatea centrului. Cum arată o zi obișnuită?

Sunt prima persoană cu care a lucrat acest grup de italieni și sunt mândră că încă sunt alături de ei. La început, după-amiezile erau dedicate copiilor, deoarece dimineața eram la școală.

Din 2020 am renunțat la învățământ, dedicându-mi timpul asociației.

Munca mea este diferită. Am muncă de birou, muncă de teren și muncă alături de copii. Nu mă plictisesc, nu este monotonie.

Într-o zi obișnuită, dimineața mă ocup de documentele centrului și ale asociației. După-amiaza, când apar copiii după școală, le dăm prânzul. Lucrăm în echipă cu copiii, nu sunt singură.

Apoi facem temele, pe categorii de vârstă, iar spre sfârșit avem diverse jocuri.

Cred că acești copii au nevoie mai des de îndrumare spirituală. Unii copii vorbesc neadecvat vârstei lor și devin violenți.

O poveste despre cum poate schimba un copil o mână întinsă

După atâția ani de activitate există, cu siguranță, povești ale unor copii care v-au rămas în suflet.

Am foarte multe exemple. Vă relatez unul.

Am ajutat un copil care locuia împreună cu bunicul lui, un unchi, soția acestuia și copiii lor.

L-am ajutat să meargă la Liceul Auto din Caransebeș, iar asociația a plătit toate costurile.

A fost motivat și a învățat, astfel încât a terminat liceul. Acasă stătea desculț, chiar și în perioada de iarnă.

În prezent locuiește în Germania, este căsătorit, are o fetiță și își câștigă cinstit pâinea cea de toate zilele.

Cumpără mașini stricate, le repară și apoi le vinde. A devenit un bun mecanic și face de toate în casă.

Îmi amintesc că m-a invitat acasă la bunicul lui în urmă cu trei ani și mi-a arătat o baie construită de el. Dorea să împărtășească cu mine progresul făcut în timp. Pentru mine, astfel de momente arată că munca noastră are rost.
Ce urmează pentru Il Giocattolo?

După mai bine de 30 de ani de la începuturile Il Giocattolo și după atâția ani de activitate la Anina, ce urmează?

Planuri de viitor avem.

Am câștigat un proiect european care se adresează copiilor cu dizabilități. Probabil vom forma grupul țintă în Anina și Reșița, deoarece în Anina nu avem suficienți beneficiari.

Vom deschide și o mică filială în Orașul Nou. Copiii de acolo vor beneficia de after-school, așa cum beneficiază copiii din Anina și Steierdorf.

Avem și un proiect pentru amenajarea unui parc pentru copii în curtea centrului nostru.

Săptămâna viitoare vom primi doi medici, un medic generalist și o doamnă doctor pediatru, care vor consulta gratuit copii și bătrâni din orașul nostru.

Ei vin pentru a doua oară la noi, cu ajutorul doamnei Liane de la asociația germană „Viitor Zukunft”.

Un proiect care a crescut odată cu comunitatea

Povestea Il Giocattolo este, în fond, povestea unei idei care a refuzat să rămână doar o acțiune caritabilă de moment.

A început cu ajutoare aduse în România după Revoluție, a continuat cu o școală renovată în Brădet, cu copii ajutați în orfelinatul din Lugoj și cu activități pentru câțiva copii din Anina.

Astăzi, zeci de copii trec zilnic pragul Centrului de Zi „Don Bosco”.

Poate că cea mai importantă schimbare nu este numărul de proiecte sau valoarea investițiilor. Este faptul că, pentru generații de copii din Anina, un loc care cândva aparținea universului minier a devenit un loc în care pot învăța, mânca, se pot juca, pot descoperi lumea și, uneori, își pot imagina un viitor diferit.

Iar povestea, după mai bine de trei decenii, este departe de a se fi încheiat.

Acest articol este generat cu inteligența artificială și aparține **Anina News**.